

MONTSERRAT. ELS ECOS I L'ESFINX

Anoia i Bages

Per la canal de la Font de la Llum, la dels Micos i retorn per la del Miracle

Distància	4,8 km
Desnivell acumulat	580~660m
Nivell de dificultat	difícil
Data	31 de març de 2016
Cartografia	Editorial Alpina. Montserrat (1:10000)
Punts per a GPS	http://ca.wikiloc.com/wikiloc/view.do?id=12790061

Exigent itinerari circular per guanyar una de les talaies més altes de la serra montserratina, que transita per un sector agrest on no hi ha cap camí fàcil. Grimpades, desgrimpades, flanquejos i passos exposats, alguns d'equipats. No és itinerari per aventurar-s'hi si no s'està avesat a aquest tipus de terreny. Totalment desaconsellable si és humit. En contrapartida el premi és proporcional a l'esforç. Bona part transcorre per canals, pregones i encaixonades, on el GPS ens serà de ben poca utilitat. Els camins que seguirem estan fidelment representats al mapa. Però, com és habitual a Montserrat, hi concorren altres corriols i tiranys (dreceres, accés a peus de via d'escalada, etc.) que ens poden procurar una bona «encigalada». Un ull on posem els peus i l'altre a les fites i als senyals. I parades sovintejades: tant per refer l'alè com per gaudir de l'espectacle.

Accés

Per la BP-1103 entre el Monestir de Montserrat i el coll de can Maçana, poc més enllà del quilòmetre 4, hi ha un petit espai d'aparcament a mà dreta.

Creu del Regató (688m)

Podem albirar la Canal del Miracle, per on retornarem, a mà esquerra. Prenem el camí del Miracle, ben indicat a l'altre marge de la carretera, pujant per unes escales. Sortim al de l'Arrel (GR 172) que prenem a l'esquerra en direcció al Monestir. El seguim fins a la Canal de la Llum, on l'abandonem per enfilar-nos-hi a mà dreta, en fort pendent.

A mitja canal una fita ens senyala un camí a mà dreta, que podem seguir si volem visitar la propera Font de la Llum.

Canal amunt atenyem el Portell de Migdia, un collet entre les Talaies (esquerra) i els Ecos (dreta). Perdem uns metres per l'altre vessant, baixant per la Canal de Migdia.

Canal dels Micos (1000m)

Una fita i el mot «Micos» al tronc d'una alzina, ens indiquen un tirany que surt a mà dreta. Hi anem seguint senyals grocs i blaus.

Just encetar el corriol, un flanqueig delicat ens ensenya les cartes del pal que anirà la ruta a partir d'ara. Pugem fort amb tendència a l'esquerra (W) fins a la base de la paret, on anant a l'esquerra (S), entrem a la Canal dels Micos.

Superem grim pant per oposició un primer tram estret. I tibant de braços, entre les arrels d'un teix providencial, un segon de més ampli. Flanquegem per un pas força exposat, protegit per un sòlid cable d'acer.

Deixem a mà esquerra el corriol (senyals vermells) que mena al pas del «Borinot», actualment desequipat. Girem a la dreta i enfilem (N) la canal del Camell, costeruda però més ample. No arribem fins al final: la deixem per l'esquerra, seguint els senyals de pintura, i flanquegem sobre una roca (SW) des de la que ja podem albirar el cim de la Miranda dels Ecos.

Un tram arbrat, girem de nou a la dreta i encetem una altra canal (N) entre la Miranda i l'Eco del Mig. Una corda nuada ens ajuda a progressar per un ampli però llarg i costerut llit de roca.

Sortim a un collet, anem a l'esquerra i, per l'estret fil de carena, assolim el cim.

Miranda dels Ecos (1223m)

Som al sector més alt del massís, pocs metres per sota del seu sostre, la veïna Miranda de Sant Jeroni. Extraordinària talaia que ens proporciona una de les millors panoràmiques —i n'hi ha tantes!— que poden gaudir-se a Montserrat. Si calgués descriure tot el que s'hi albira hi esmerçaríem moltes línies...

Retornem al collet, enfilem per un corriol enganxat a la base ponentina de la Miranda fins a un altre entre aquesta i l'Eco d'en Nubiola (1).

Una sirga nuada a uns teixos ens permet baixar (S) per una rosta canal de fortíssim pendent i terreny descompost. La sirga ens deixa sobre una graonada d'uns quinze metres, quasi vertical, equipada amb una sòlida cadena i cordes.

Superat el pas continuem baixant ajudant-nos amb tota mena d'elements vegetals. Virem 90° a la dreta (W), deixant a l'altre mà el corriol que, entre la Roca de Migdia i el Serrat del Patufet, va a buscar el camí del Montgròs. Ens guiem, encara, pels senyals grocs.

A la capçalera de la Coma dels Naps de Dalt, deixem el camí que segueix baixant a buscar el de les Comes i anem a la dreta (NNW), guiats ara per senyals vermells.

Flanquegem recuperant alçària. A la propera bifurcació baixem a l'esquerra: no seguim el camí que, per la dreta, marxa arrapat a la paret. Poc més enllà deixem a mà esquerra una variant del camí que baixa al de les Comes.

Sortim sobre una llarga llesca rocallosa i la remuntem fins a la carena, entre les Roques del Salt de la Nina i les dels Aurons. Anem a l'esquerra carenejant (W) fins al peu de la Miranda dels Aurons i continuem, carena enllà (S), fins al de l'Esfinx.

- (1) Tanmateix ens ha semblat que es pot desgrimir directament des de mitja carena, sense que calgui retornar al collet.

L'Esfinx (1146m) (1)

Retornem sota els Aurons i, davallant per una canaleta (W), guiats ara per senyals de color blau, anem passar pel peu de les seves parets ponentines (N). Som al recorregut del Pas de l'Esfinx, un llarg tram de baixada fins al coll del Miracle, amb sovintejats flanquejos, desgrimpades i passos delicats no exempts d'exposició. (2) Tot i l'atenció que cal dedicar als nostres passos, és obligat de tant en tant alçar la mirada per no perdre'ns les magnífiques vistes que s'albiren de les Agulles i els Frares Encantats.

Sortim al Camí de les Comes (PR C-78), entre el coll homònim i el de Port, que prenem a mà dreta.

- (1) Sembla que és fàcil accedir al cim de l'Esfinx pel vessant nord amb senzilles grimpades que no passarien de II°. Però no he localitzat més que una ressenya. Talment com si la gent hi passi de llarg. La manca d'informació i el fort vent ens aconsellen deixar-ho per un altre dia.
- (2) Fa uns anys aquests passos estaven equipats amb cables i cordes. Encara hi resten alguns ancoratges. Es va desequipar... fins que algú hi prendrà mal.

Coll i canal del Miracle (975m)

Deixem la carena baixant a mà dreta tot entaforant-nos a la canal. Aviat trobem, també a la dreta, el camí del Salt de la Nina i l'Hort del Malany.

La del Miracle és una canal curta i, per això, amb molt de pendent. Molt més que a la de la Font de la Llum. Amb trams de terreny descompost, alternats d'altres en que els aiguats han deixat la roca mare al descobert.

Passat un d'aquells trams de roca, quan la canal s'obre, el camí ja menys rost se'n separa, iniciant una marrada a l'esquerra tot esquivant la graonada per on salta.

Sortim de nou al Camí de l'Arrel que prenem a mà dreta. Baixem a travessar la canal del Miracle. El camí, ben condicionat, la creua amb escales, baranes i algun passamà. Retrobem la cruïlla amb el del Miracle (estaca indicadora) que seguim desfent els nostres passos de l'anada.